

פרק 106

האמת, חלק ג'

אחרי צעד אחד לתוך המסדרון האסור של דמבלדור, הארי צווח וקפץ לאחור והתנגש בפרופסור סנייפ ושלח את שניהם לרצפה בערימה.

פרופסור סנייפ הרים את עצמו וחזר לעמוד מול הדלת. ראשו הושפל להביט בהארי. "אני שומר על הדלת בפקודת המנהל, אמר פרופסור סנייפ בנימה האירונית הרגילה שלו. "הסתלק מפה מייד, או שאתחיל להוריד נקודות בית."

זה היה קריפי עד הקפאת לשד העצמות, אבל תשומת הלב של הארי הייתה מרוכזת בכלב העצום והתלת-ראשי שזינק קדימה, נעצר מטרים בודדים מהארי על ידי השרשראות שעל שלושת הקולרים שלו.

"זה - זה - זה" אמר הארי.

"כן", אמר פרופסור קווירל מאחוריו, "זה אכן הדייר הרגיל של החדר הזה, שהינו מחוץ לתחום לכל התלמידים, במיוחד לתלמידי שנה ראשונה."

"זה לא בטוח אפילו באמות מידה של קוסמים!" בתוך החדר, החיה השחורה העצומה הרעימה בשלושה קולות, טיפות של רוק לבן ניתזות משלושת פיותיה מלאות הניבים.

פרופסור קווירל נאנח. "הוטל עליה לחש שלא תאכל תלמידים, אלא תירק אותם בחזרה דרך הדלת. כעת, ילד, כיצד תמליץ שנתמודד עם היצור המסוכן הזה?"

"אה", הארי גמגם, מנסה לחשוב מעל לשאגות המתמשכות של שומר החדר. "אה. אם זה כמו הקרברוס מהאגדה המוגלגית של אורפאוס ואאורידיקה, אז אנחנו צריכים לשיר לו שיר ערש כדי שירדם ונוכל לעבור -"

"אבדה קדברה."

החיה בעלת שלושת הראשים קרסה.

הארי הביט לאחור בפרופסור קווירל, שהביט בו במבט של אכזבה קשה, כאילו לשאול האם הארי היה באיזה מהשיעורים שלו.

"סוג של הנחתי", אמר הארי, עדיין מנסה להסדיר את נשימתו, "שלעבור את האתגר הזה בדרך כלשהי שתלמידי שנה ראשונה לא ישתמשו בה, עשויה להפעיל איזו אזהרה."

"זה שקר, ילד, פשוט לא זכרת את השיעורים שלך כשניצבת מול המאורע בחיים האמיתיים. באשר לאזהרות, השקעתי חודשים בבלבול כל לחשי ההגנה והאזהרות שעל החדרים האלה."

"אז למה בדיוק שלחת אותי ראשון?"

פרופסור קווירל רק חייך. זה נראה משמעותית יותר מרושע מבדרך כלל.

"לא משנה", אמר הארי, והלך לאיטו אל תוך החדר, גפיו עדיין רועדות.

החדר היה עשוי מאבן, מואר באור כחול חיוור שבהק מגומחות מוקשתות שנחצבו בקיר; כאילו אור משמים אפורים חודר דרך חלונות, על אף שלא היו חלונות. בקצה הרחוק של החדר הייתה דלת עץ ברצפה, עם טבעת אחת מחוברת. באמצע החדר נח כלב עצום ומת עם שלושה ראשים חסרי חיים.

הארי הלך לעבר אחת הגומחות המקושטות והביט לתוכה. לא היה שם דבר מלבד הזוהר הכחול חסר המקור, אז הוא הלך והביט בבאה, בוחן גם את הקיר כשעבר.

"מה", אמר פרופסור קווירל, "אתה עושה?"

"מחפש בחדר", אמר הארי. "יכול להיות רמז, או כתובת חקוקה, או מפתח שנצטרך מאוחר יותר, או משהו -"

"אתה רציני, או שאתה מנסה לעכב אותנו בכוונה? ענה בלחשננית."

הארי הביט לאחור. "הייתי רציני", לחשש הארי. "הייתי עושה אותך דבר אם הייתי בא לבד."

פרופסור קווירל עיסה קצרות את מצחו. "אני מודה", הוא אמר, "שהגישה שלך תשרת אותך היטב אם, נגיד, תחקור את קברו של אמון-סט, אז לא אקרא לך אידיוט, אבל בכל זאת. החידה הכוזבת, הצורה החיצונית של האתגר, היא משחק שנועד לתלמידי שנה ראשונה. אנחנו פשוט יורדים בדלת שברצפה."

מתחת לדלת ברצפה היה צמח עצום, משהו כמו דיפנבכיה ענקית עם עלים רחבים שבקעו מהגבעול המרכזי כמו גרם מדרגות לולייני, אבל בצבע כהה יותר משל דיפנבכיה רגילה, עם שרכים דמויי קנוקנות שבקעו מהגבעול המרכזי ונחו שמוטים. הבסיס התפרש עם עלים ושרכים גדולים אף יותר, כאילו לרפד נפילה. מתחתיו היה חדר אבן נוסף כמו הראשון, עם אותן גומחות כמו חלונות מקושטים מזוייפים, פולטים את אותו האור האפור-כחול.

"המחשבה המתבקשת היא לעוף למטה על המטאטא שבנרתיק שלי, או להשליך משהו כבד ולראות האם השרכים האלה הם מלכודות", אמר הארי, מביט מטה. "אבל אני מנחש שאתה תאמר שפשוט נלך מטה על העלים." הם בהחלט נראו כאילו הם אמורים להיות גרם מדרגות לולייני.

"אחריך", אמר פרופסור קווירל.

הארי הניח בזהירות את רגלו על עלה וגילה שהוא אכן תומך במשקלו. ואז הארי העיף מבט אחרון בחדר לפני שעזב, כדי לראות אם יש משהו ששווה להבחין בו.

הכלב המת העצום משך תשומת לב, והיה קשה להתרכז במשהו אחר.

"פרופסור קווירל", אמר הארי, מוותר על המשפט לגישה שלך להתמודדות עם מכשולים יש חסרונות מסויימים, "מה אם מישהו יסתכל מבעד לדלת ויבחין שהקרברוס מת?"

"אז הוא בוודאי כבר הבחין שמשוהו לא בסדר עם סנייפ", אמר פרופסור קווירל, "אבל מכיוון שאתה מתעקש..." המורה להתגוננות הלך לעבר הגופה בעלת שלושת הראשים והניח עליה את שרביטו. הוא החל לדקלם לחש שנשמע כמו לטינית ולווה בתחושת חשש גואה, הילד-שנשאר-בחיים מרגיש את כוחו של אדון האופל כמו שתמיד הרגיש.

המילה האחרונה שנאמרה הייתה "אינפריוס" והיא לוותה בפרץ אחרון של עצור, אל.

והכלב בעל שלושת הראשים התרומם ונעמד, ששת עיניו ריקות, ופנה לשמור על הדלת פעם נוספת.

הארי בהה בחיז"ל העצום בתחושת בחילה נוראית בבטנו, התחושה השלישית הכי גרועה שהרגיש בחייו.

הוא ידע אז שראה והרגיש את התהליך הזה קודם, רק בלי החלק של הלטינית שנאמרה בקול רם.

הקנטאור שהתעמת איתו ביער האסור מת. המורה להתגוננות פגע בו עם אבדה קדברה אמיתי ולא מזויף.

היכנשו בתודעתו, הארי חשב שאם פשוט יוכל להחזיר את הרמיוני אז הוא יוכל לחזור לקוד של אף אחד לא מת, המוסר של באטמן. רוב האנשים עברו את כל חייהם בלי שאיש נהרג בהרפתקאות שלהם.

ולא יהיה כן בשבילו.

הוא אפילו לא שם לב, ביום שאיבד את ההזדמנות האחרונה שלו לנצח. אפילו אם הרמיוני תחזור לחיים עכשיו, הארי לא עבר את כל הבלגן הזה בלי שאיש יהרג.

הוא אפילו לא ידע מה שמו של הקנטאור.

הארי לא אמר דבר בקול רם. המורה להתגוננות יאשר את ההאשמה בלחשננית או ישקר בדיבור רגיל, ובכל מקרה למורה להתגוננות תהיה סיבה נוספת לחשוד בפעולות העתידיות של הארי. אבל הארי ידע – אם כי לא ידע איך יעצור את פרופסור קווירל, על אף שלא העז לבצע שום פעולה פוזיטיבית של בגידה, אולי אפילו לא להחליט את ההחלטה, עד שכמעט יגיע הזמן לנצח – שלעולם לא תהיה פשרה ידידותית בינו ובין לורד וולדמורט, משום ששתי הנשמות הללו לא יכולות לדור באותו עולם.

וזה היה כאילו ההחלטה הזו, הכרת ההתנגדות, עוררה כוח מהדבר שהארי חשב עליו בתור הצד האפל שלו. הארי הפסיק לנסות לקרוא במכוון לצד האפל שלו אחרי היום שבו הרג את הטרול. אבל הצד האפל שלו מעולם לא היה משהו נפרד ממנו. הוא היה משהו שזכר מטום רידל. הארי לא ידע איך זה קרה, אבל אם הוא לוקח את ההנחה ורץ איתה, יהיו אשר יהיו הדי המיומנויות הקוגניטיביות שהיו בצד האפל שלו אמורים להיות זמינים לשימוש. לא בתור אופן פעולה נפרד, כמו שהארי דמיין זאת בהתחלה, אלא פשוט בתור תבניות נירונים עם נטייה חזקה ליצור שרשראות משום שפעם היו חלק משלם אחד מחובר.

למרבה הצער, זה לא משנה את העובדה שלפרופסור קווירל יש את אותן המיומנויות עם הרבה יותר ניסיון חיים שמגבה אותן, והוא גם מחזיק את האקדח.

הארי פנה, הניח את רגלו על הצמח הענק והחל ללכת במורד גרם המדרגות הלולייני שסיפקו העלים. נדרש להארי זמן ארוך הפעם, אבל הוא הצליח להתאושש במידה מסוימת, על אף האבל שהכביד עליו כמו מים סמיכים. זה לא היה מוט פלדה קרה בעמוד שדרתו, אבל זה היה משהו זקוף ומוצק בכל זאת. הוא עומד לשתף עם זה פעולה, לראות קודם שהרמיוני חוזרת לחיים, ואז, איכשהו, לעצור את פרופסור קווירל. או לעצור את פרופסור קווירל קודם ואז להשיג את האבן בעצמו. מוכרח להיות משהו, אפשרות כלשהי, הזדמנות כלשהי שתציג את עצמה, דרך כלשהי לעצור את וולדמורט וגם להחזיר את הרמיוני לחיים...

הארי המשיך לרדת.

מאחוריו, הכלב התלת-ראשי המתין, שומר על השער.